

Jeg Har Set Mit Folks Lidelser ...

II Mos 3:1-14

Prædiken v. pastor Jais H. Tinglund

19. juli 2010 på Evangelisk Luthersk Frikirkes sommerlejr

Herren har set sit folks lidelse. Og Han sender frelse til sit folk.

Men først kalder Han. Han åbenbarer sig for Moses i en brændende tornebusk, som ikke fortæres af den ild, hvormed den brænder. Det er et tegn, som ikke er til at forstå, og på sin vis er det alt hvad Moses behøver at vide, at dette forstår jeg ikke, fordi det er fra Gud.

Og Herren sender Moses til at befale Farao at befri Hans folk. For Herren har set sit folks lidelse. Og Hans folks lidelse skærer Ham i hjertet. Så Han kalder sin tjener Moses og sender ham til at befri sit folk fra undertrykkelse og udslettelse.

I Israels historie viser Gud hvad Han har i sinde at gøre for hele sin faldne menneskehed. Ud af alle folkeslag har Han valgt et folk til at være Hans eget, ud af sin nåde og ikke fordi der er noget særlig storslået ved dette folk. Faktisk er det påfaldende så meget det bibelske Israel synes at bekræfte senere tiders fordomme om jøder: småbedrageriske og smålige, selvmedlidende og selvhøjtidelige.

Og på tilsvarende måde har Gud igennem historien udvalgt bestemte mennesker, bestemt af Ham, til at tilhøre Hans frelsens folk. Og Han vælger os, alene af Hans nåde, og ikke fordi der er noget særlig storslået at sige om os. Han ser sine menneskers lidelse. Og det skærer Ham i hjertet. For vi er Hans, Hans mest dyrebare skabninger. Han skabte

os, ud af sin kærlighed, for at vi skulle være til rådighed for Hans kærlighed for at modtage alt godt ud af Hans godhed.

Og nu ser Han os undertrykt og dømt til evig udslettelse. Og det skærer Ham i hjertet. Og Han giver befaling om vor frelse. Han sender sit Ord. Lad os bemærke det.

II Mos 3:19-20

Jeg ved, at egypterkongen ikke vil give jer lov til at gå, hvis ikke han mærker en stærk hånd. Derfor vil jeg række hånden ud og ramme egypterne med alle de undere, jeg vil gøre blandt dem, og så vil han lade jer gå.

Ligesom Gud ved alt andet, ved Han, at Farao ikke vil bøje sig for Guds vilje, hvis ikke han mærker en stærk hånd. Derfor udrækker Gud den stærkeste hånd, som findes, Hans Ord og befaling. Han sender Moses til Farao med befalingen om at sætte Hans folk fri. Og den befaling er Hans egen. For Gud selv virke det.

II Mos 3:11-12

Moses sagde til Gud: »Hvem er jeg, at jeg skulle gå til Farao og føre israelitterne ud af Egypten?» Gud svarede: »Jeg vil være med dig, og dette skal du have som tegn på, at det er mig, der sender dig: Når du har ført folket ud af Egypten, skal I dyrke Gud på dette bjerg.«

Gud selv vil virke det. Og Han giver Moses bevis på, at Han vil føre det til fuldendelse, ved at stille Moses i udsigt at folket skal leve med Gud.

Hvad for en slags tegn er nu det? Hvis det, Gud vil, er at overbevise Moses om sit nærvær og sin magt, skulle Han så ikke gøre noget her og nu, noget som kunne ses her og nu?

Hvordan skulle Moses blive overbevist om et løfte ved hjælp af et andet løfte? Og omvendt: en brændende tornebusk, som ikke går til i den ild, hvormed den brænder, skulle man ikke tro, at det ville være tilstrækkeligt til at overbevise Moses om, at der er store kræfter i værk?

Men det er sådan Gud virker ved sit Ord: Han taler; og den måde, hvorpå Han overbeviser os om, at det er sandt, hvad Han siger, og den eneste grund Han giver os at tro det, er det Ord, Han taler til os. I Hans Ord er livets kraft, som vækker os af den død, som er synden i os, og gør os levende for Gud, og villige til at tro på Ham.

Og det er det, der skal til. For vi er *døde* i synden. Det er derfor, vi ser så få brændende tornebuske, og så få andre spændende ting; fordi det ville alligevel ikke hjælpe os til at tro, ikke på Gud, ikke rigtigt. Det ville snarere blive en anledning for os til at blive optaget af alt det spændende, vi så, og alt det, vi følte, og blive ligegyldige over for Guds nåde, og dermed fortabte. Og det er jo slet ikke godt, og det er da især ikke det, Gud har i tanke for os.

Ganske som Han gjorde det klart for Moses: *Når du har ført folket ud af Egypten, skal I dyrke Gud på dette bjerg.* Det er formålet i alt hvad Gud gør for sit folk: at vi skal leve med Ham. Og det er det, Han viste, i det Han gjorde i det gamle pagtsfolks historie.

Gud virker frelse derved, at Han sender sit Ord, for at vi skal leve med Ham. Ved sit Ord kalder Han os til at være Hans; ved sit Ord frelser Han os fra undertrykkelse og

ødelæggelse; og ved sit Ord sender Han os til at sætte andre fri. Fordi Han har set sine fortabte børns lidelse. Og det skærer Ham i hjertet.

Gud sendte sit Ord til vor Frelse. Ved sit Ord frelser Han os fra ødelæggelse og undergang.

Johannes 1: 1-3, 14

I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begyndelsen hos Gud. Alt blev til ved ham, og uden ham blev intet til af det, som er [...] Og Ordet blev kød og tog bolig blandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den Enbårne har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed.

Gud sendte sin Søn til os, som også er Guds Ord, og Gud selv. Det er altsammen mærkeligt noget, som vi ikke forstår, men det betyder nu ikke, at vi ikke bliver klogere, når vi forsøger, for der er meget dyrebart at lære.

Guds Søn, som kom til os, Han er det Guds Ord ved hvem alt er skabt, og så magtfuld er Han, at alle ting blev til fordi Han sagde at de skulle, og så var de nødt til at være der, når nu Han sagde det. Hvad mere er, Han er Gud selv fra al evighed, og så stor er Guds kærlighed til os, og så vigtig er vor frelse for Ham, at Han ikke blot udvalgte sig den bedste tjener, Han kunne finde blandt mennesker, eller sendte en af sine engle, men Gud sendte Ham, som er Ham selv. Igen, vi forstår det ikke, men det betyder ikke, at vi ikke bliver klogere af at forsøge ...

Guds Ord og Guds Søn kom til os for at frelse os fra undergang og ødelæggelse. Vi var ellers bestemt netop for undergang og ødelæggelse.

For vi er faldet under Guds dom og vrede, den værste undergang, der findes, og den værste ødelæggelse.

Vi har vendt os bort fra Gud, og gør det stadig, i vort liv, og i vort hjerte, og det er ondt gjort. Og der er så meget i os, som ikke er efter Guds vilje, og det er også ondt, og det betyder, at vi er onde. Og så god er Gud at Han hader alt ondt, og Han vil ødelægge og udrydde alt ondt, og Han kan slet ikke lade være, så god som Han er. Hans godhed er en fortærende flamme imod alt ondt.

Og det er selvfølgelig dårligt nyt for os, som er onde.

Men Gud sendte sit Ord til os, som også er Hans Søn, og Ham selv.

Og Han blev født ind i den syndige menneskeslægt, og *døbt* ind i den døbte menneskeslægt, som er Hans Kirke,; Han gjorde sig til et med vor synd og ondskab og tog den på sig, og tog den ind for Guds domstol og blev dømt for os, kronet med torne, og ødelagt i den altfortærende flamme, som Guds godhed er imod alt ondt. Og det gjorde Han for os, i vort sted, og i stedet for os, selv om det egentlig var os, der skulle være blevet ødelagt i Guds helligheds flamme, eftersom det er os, der er onde.

På mange måder giver Guds kærlighed ikke ret meget mening for os. Men det er os, der er galt på den.

Gud sendte sit Ord til os, som også er Hans Søn, og Ham selv, for at tage vor død på sig og lide vor død for os. Og med Hans lidelse og død er vor synd taget bort, og alt det der gør os onde for Gud, alt det, der står i vejen for at Han vil give os alt godt, alt det i os og vort liv, som Han må fordømme til Helvede, for det har Han allerede gjort. Og det har Han gjort, for at vi skal leve med Ham i Hans

godhedens Rige uden at fortæres af Hans godheds flamme.

Han har sendt sit Ord for at frelse os fra ødelæggelse og undergang; og nu sender Han sit Ord til os for at frelse os fra undertrykkelse og fremmed herredømme.

Hans Søn, som også er Hans Ord, er opstået fra de døde; for så vidt overgår Hans retfærdighed vor synd, så meget større er Hans godhed end vor ondskab, at med Hans lidelse og død er prisen betalt, ikke blot til fulde, men i overflod. Så Han er ikke mere død, og ingen skal mere dø, som tilhører Ham. Kristne dør ikke; kristne bliver *opslugt af livet*, som den hellige Apostel Paulus skriver det.

Og efter at Han var opstået fra de døde, kom Han til sine disciple og gav dem besked om at forkynde for alverden hvad Han har gjort, at Guds vrede er vendt bort fra os, og vi skal ikke dø under Hans dom og vrede, men i stedet leve med Ham i Hans herlighed.

Og når Hans Kirke forkynder Hans Ord, er Han der selv; Han er jo selv Guds levende Ord. Og ved Ordet om hvad Han har gjort for os, som Hans Kirke forkynder det, og ellers er hun ikke Hans Kirke, ved det Ord frelser Han os. Han erklærer os fri for al synd og skyld, og når nu *Han* siger det, så må vi jo være det - ligesom verden var nødt til at blive til, fordi Han sagde, at den skulle.

Og med sit Ord fører Han den frelse til fuldendelse, som Han har vundet for os, fra undergang og ødelæggelse og Guds vrede. For med sit Ord frelser Han os fra det Satans herredømme, som gør, at vi ikke vil tro på Ham, og ikke vil vide af Hans frelse. Ikke blot fordi Hans Ord om, hvad Han har gjort for os, stiller os over for den største kærlighed af alle, men fordi Han selv *er* det levende Guds Ord, som virker, hvad Han

befaler. *Guds kærlighed finder ikke, men skaber, det, den elsker,* som Luther siger det.

Med sit kærlighedens Ord blæser Han kærlighedens ånde ind i vort hjerte, og kærlighedens Aand, som også, på en måde vi ikke forstår, er Gud, og Ham selv. Som Han selv har sagt det: *Om nogen elsker mig, han vil holde fast ved mit ord, og min fader vil elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham.*

Med sit kærlighedens Ord indgyder Han sin kærlighed i os, så vi begynder at tro på Ham, og begynder at elske Ham - hvilket i virkeligheden er det et og det samme. Og dermed kalder Han os også, ved sit kærlighedens Ord, til at være Hans, og Hans Kirke, og Hans tjenere. Og dermed sender Han os også til at være med til at frelse Hans fortabte folk, og lindre Hans fortabte folks lidelser. Han sender os til at bringe vidnesbyrdet til andre, om hvad Han har gjort for os; og med sit Ord vil Han selv komme til dem og overvinde vantro og vrangvilje og bane vej for sin kærlighed i deres hjerte.

Og det er en befrielse, er det ikke, at vide, at det er *Hans Ord*, vi er sendt med, og ikke vore egne. Vi er sendt med det Ord, som har kaldet os til troen, ved sin egen kraft; og det vil sige, at vi ikke er sendt med en forpligtelse til at selv at udvikle noget smart og smukt at sige, som andre gerne vil høre, ejheller med en forpligtelse til at finde på en smart og smuk måde at sige det, som andre ikke vil høre, så de ikke opdager hvad det er vi siger, men tror, at det er sådan noget, som de gerne vil høre.

Vi er sendt til at være vidnesbyrd om Hans kærlighed, gennem hvad vi har at sige om hvad Han har gjort for os. Og i det Ord er

den kærlighedens magt, som overvinder modstanden i menneskers hjerter.

Ganske som vi selv er blevet overvundet af Hans kærlighed ved Ordet om, hvad Han har gjort for os.

Og det vil sige, at vi ikke er alene i vor vidnesbyrd om Hans kærlighed; alene er vi kun, når vi lader vort vidnesbyrd være noget andet end hvad Han har gjort for os, når vi markedsfører os selv, og Ham, ved at gøre os selv dejlige og få det til at lyde som om Ordet om Hans kærlighed er noget i retning af det, syndere gerne vil høre.

For det er det ikke. Synden i os hader Hans kærlighed. Det er derfor vi selv så gerne vil have kristenliv og gudstjeneste til at handle om noget andet, end hvad Han har gjort for os, om hvad vi kan og skal gøre for Ham, hvor meget vi elsker Ham, hvor dejligt vi føler at det er at synge kristne sange, især når de ikke handler om Ham og hvad Han har gjort for os, men snarer om hvor meget vi elsker Ham, eller om den smarte eller smukke musik som får os til at føle os godt tilpas, for selv om sangene ikke handler om hvad Han har gjort for os, så er Han dog nævnt i dem, og så kan vi føle os som gode kristne, når nu vi kan lide musikken, og være godt tilpas med os selv og vor egen kristelighed, og samtidig holde fri fra at skulle forholde os til det, Han har gjort for os.

Ordet om Hans kærlighed, er slet ikke noget, syndere synes om at høre, og det gør vi heller ikke.

For det første fordi Ordet om Hans frelse gør det klart, at vi er hjælpeløse, og onde, og det bryder vi os ikke om at vide, og især bryder vi os ikke om at vide, at det er rigtigt. Men det er ikke det værste ved Ordet om Hans kærlighed; det værste er, at det får Gud til at fremstå som god, og det

bryder vi os endnu mindre om. Det vil sige, der er noget i os, som ikke bryder sig om det, og det er synden i os, som lytter til ham, der hader Gud, og som derfor ikke kan tåle at høre om hvor god Gud er. Og derfor får synden os til at tro, at Gud ikke er til, eller at Han i virkeligheden ikke er sådan, som Han siger, at Han er, eller at det i virkeligheden slet ikke er Ham, der har sagt det; eller synden får os til at tro, at det er uretfærdigt at Han kræver det eller det af os, at homoseksuelle ikke har lov at få deres længsler opfyldt, eller at kvinder ikke skal være præster, eller at muslimer og andre, der ikke tror på Ham, ikke kommer i Himmelen; og synden får os til at tro på dem, som lærer os, at prædikener og salmer og gudstjenester, der handler om Ham og hvad Han har gjort for os, og ikke om at vi føler os godt tilpas, at det er kedeligt, og det siger os ikke noget, og vi kan ikke forstå det.

Igen, den store befrielse er, at vi er sendt med vidnesbyrdet om Ham, og hvad Han har gjort for os; vi er sendt med det Ord, som andre ikke vil høre. Vi er ikke sendt med forpligtelsen til at få dem til gerne at ville høre det, og heller ikke med forpligtelsen til at finde på noget, som de gerne vil høre.

Og det er en befrielse, for det betyder, at denne sidste forpligtelse ligger hos Ham; det er *Hans* opgave at gennembryde modstanden i menneskers hjerter og bane vej for sin kærlighed - sådan som Han har gjort det for os; sådan som Han stadig vil gøre det, hvor og når Han selv ser det godt og rigtigt.

Vor forpligtelse er at fortælle, hvad Han har gjort for os. Resten er op til Ham.

Ja, det løser så ikke helt problemet for os, gør det?

For der er dem iblandt os, som ikke ved, hvad vi skal sige. Og der er dem iblandt os, som

ikke altid har mod til at sige ret meget. Det gælder faktisk for os alle; selv os professionelle kristne. Spørg jeres præster. Der er situationer, hvor vi ikke ved helt præcis hvad der er det rigtige at sige, hvornår, og til hvem. Og der er situationer, hvor man ikke kan komme til at sige så forfærdelig meget, der ikke vil virke forkert.

Og det er selvfølgelig ærgerligt, når Guds tjenere kommer til kort på den måde, og ikke ved hvad de skal sige; eller måske ikke. Vor Herre Jesus taler om det:

Matthæus 10:16-20

Se, jeg sender jer ud som får blandt ulve. Vær derfor snilde som slanger og enfoldige som duer. Tag jer i agt for mennesker! De skal udlevere jer til domstolene og piske jer i deres synagoger, og I vil blive stillet for statholdere og konger på grund af mig, som et vidnesbyrd for dem og for hedningerne. Men når de udleverer jer, så vær ikke bekymrede for, hvordan I skal tale, eller hvad I skal sige; for det skal blive givet jer i samme stund, hvad I skal sige. For det er ikke jer, der taler, men det er jeres Faders Aand, som taler gennem jer.

Det er i Guds Ord, kraften er; magten er Hans. Og jo mindre vi selv har at sige, des bedre, så vi ikke afbryder Ham og render i vejen for Hans vidnesbyrd. Jo mindre travlt vi har med selv at være smarte og sige det helt rigtigt, des bedre, og jo klarere det står os for øje, at det, det drejer sig om, er ikke hvad vi gør, men hvad Han har gjort for os.

Der er nogen af os, for hvem det er den store udfordring: ikke at blive alt for optaget af at vise hvor smart man kan være som kristen.

Og ikke at blive alt for optaget af at kunne føle os godt tilpas med hvor gode vi er til at udtrykke Guds godhed.

I hvert fald er det altsammen i Guds hånd; og det er den store opmuntring her.

Hvor Ordet om Hans kærlighed forkyndes, hvad Han har gjort for os, der kan Han selv komme til, tværs igennem al ængstelighed hos os, og alt overmod; og når Han selv er på banen, kommer det ikke længere an på os; og så er alt jo godt.

Og så er der sikkert dem iblandt os, som stadig er skræmt ved tanken om at skulle være vidner om Hans kærlighed. Selv om du nu ved, at du skal ikke selv finde på noget at sige, for din opgave er simpelthen at fortælle hvad Han har gjort for dig; det kan godt være, at det stadig er for meget for dig; det er du slet ikke egnet til; det tør du ikke; og det bliver ikke til noget.

Og det er selvfølgelig ærgerligt; eller måske ikke.

Det er jo stadig i Guds hånd, ikke sandt, hvad der skal ske, og Hans er jo ikke de værste hænder.

Det er muligt at du har det sådan, at du ved, at det bliver ikke dig, som skal fortælle andre, hvad Gud har gjort; i hvert fald ikke voksne, eller fremmede, eller nogen som helst.

Også det er i Guds hånd. Han kalder dig, sådan som du er, og hvis Han vil, at du skal være anderledes, så kan Han gøre dig anderledes. Men det har Han altså ikke gjort; ikke endnu.

Det betyder ikke, at du ikke er kaldet til at tjene Guds hellige hensigt, at bringe frelse til Hans fortabte folk.

For selv om du måske ikke er den, der skal sige det, som kunne frelse andre fra den ondes undertrykkelse, som binder dem i ondskab og overtro og ødelæggelse og undergang i Guds dom og vrede, så kan du stadig være et vidnesbyrd om Hans kærlighed, med den kærlighed som Hans Ord har virket i dig, som får dig til at gøre hvad du kan for at gøre livet bedre for Hans fortabte børn i denne verden.

Det er her, den bliver så vigtig, den bibelske tanke, som nogen kalder *luthersk*, om kald og stand. For denne tankerække har ikke sit hjem på et kirkehistorisk museum, den har sin plads i dit liv. Og den har meget at sige om frelsen selv, og om hvad det vil sige, ikke blot at være i tjeneste for Gud, men også for Hans Ord.

Evangeliet selv lærer os, at du behøver hverken være præst eller nonne for at være i et ret forhold til Gud. Det vil alligevel ikke hjælpe, hvis ikke du tror på Jesus, for så er du ikke i et ret forhold til Gud, hvor meget du så end piber eller synger.

Og hvis du tror på Jesus, så er du i det rette forhold til Gud, også selv om du hverken er præst eller nonne. Det lærer vi af Evangeliet selv.

Men denne sandhed rækker videre. For en kristen behøver heller ikke være hverken præst eller nonne for at være i Guds tjeneste.

Og en kristen sygeplejerske behøver ikke at arbejde på et hospital, der hedder Sankt et eller andet, og en kristen fabriksarbejder behøver ikke ridse skriftsteder ind i de konservesdåser, han laver, når hans formand vender ryggen til.

Du er Guds tjener i alt hvad du gør, i dit arbejde, derhjemme, i din omgang med andre

mennesker, i alt dette spiller du din rolle, stor eller lille, i det store projekt, Gud har for, nemlig denne verdens historie.

Og en kristen er ikke kun en Guds tjener i sin fritid, når han eller hun laver kirketing. Og det er ikke kun når en kristen deltager i evangelisationsprojekter, at han eller hun er et vidne om de store ting, som Gud har gjort.

I alt hvad du gør, er du et vidnesbyrd om den kærlighed, som Gud har virket i dig, ved sit Ord. Det at du tror på Ham, er Hans kærligheds liv i dig. Og den samme kærlighed vil drive dig til et liv i kærlighed til dem, Han elsker.

Ja, og det er jo alle andre. Og derfor vil Hans kærlighed drive dig til at være omgængelig og omsorgsfuld i forhold til andre mennesker, på arbejde og i fritiden, og derhjemme - for nogle af os kan det undertiden være vanskeligt at afgøre, om det at være hjemme er at være på arbejde eller at have fri. Spørg min hustru om det. Men det er jo i virkeligheden også ligemeget.

Pointen er, at uanset hvor du er, bringer du Guds kærlighed med dig, hvis du har Hans kærlighed i dig.

Filip 4:4-5

Glæd jer altid i Herren! Jeg siger atter: Glæd jer! Lad jeres mildhed blive kendt af alle mennesker. Herren er nær.

Og Hans kærlighed i dig vil drive dig til at være trofast også i det, du gør, som ikke direkte har med andre mennesker at gøre. Når du ved, at du er i tjeneste for Ham, kan du ikke være tilfreds med at være sjusket i noget som helst af det, du gør. *Den, der er tro i det små, er også tro i det store, siger vor Herre Jesus (Lukas 16:10).*

Gud sender dig, ved sit Ord, til at afhjælpe menneskers nød. Han sender dig som et vidne om sin frelse, og Han sender dig til at gøre livet bedre for Hans fortabte børn i denne verden. Og i alt hvad du gør, er du kaldet til at være Hans tjener, og et vidne om Hans godhed.

Moderne evangelisationstænkning lærer os, at din trofasthed i det små kan være nyttig, hvis den giver anledning til, at andre vil lytte, når du engang begynder at *evangelisere*, som det vist nok hedder.

Det er selvfølgelig også rigtigt. Men for en bibelsk betragtningsmåde er det altså heller ikke spildt, selv om den situation aldrig opstår, hvor du direkte taler om, hvad Gud har gjort. For for en bibelsk betragtningsmåde er det altså altsammen i Guds hånd. Han selv vil virke i dig hvad der er Hans vilje. Han kalder dig til at være Hans, ved sit Ord om Hans godhed. Ved det Ord fylder Han dig med sin godhed, alt som det er Hans vilje. Og med sin kærlighed driver Han dig til et liv i tjeneste.

Pointen er, at Han virker det selv, og Han virker det ved Ordet om sin godhed. Og det er Hans godhed, vi skal have for øje, og ikke vor egen. Og det første og det største for Hans kristne er altid, for så vidt som vi er Hans kristne, Hans Ord om hvad Han har gjort for os, det Ord ved hvilket Han giver os livet, og Hans eget liv er i os, og Hans kærlighed.

Igen: Glæd jer altid i Herren! Jeg siger atter: Glæd jer! Lad jeres mildhed blive kendt af alle mennesker. Herren er nær.

Han selv er nær; og så er alt vel.